

N:o 81.

Herr E. G. Fredholm i Saleby, om antagande af lag angående enskilda skogsegares skyldighet att efter afverkning sörja för skogsåterväxt.

Kongl. Maj:ts nådiga proposition och enskildes motioner hafva blifvit framställda till Sveriges Riksdag i syfte att åstadkomma en lag rörande hushållningen med enskildes skogar; men dessa ädla sträfvanden hafva hitintills strandat mot mångfaldiga svårigheter, hvilka hopat sig vid denna viktiga frågas afgörande, och det kan derföre anses i högsta grad för-mätet att nu åter draga fram med detta ärende, hvilket så noggrant blifvit belyst och behandladt af insigtsfulla förtroendemän, dels i sär-skilda utskottet uti utlåtandet n:o 11 år 1874, dels i lagutskottet i dess utlåtande n:o 24 år 1883. Denna angelägenhet är dock af så vidsträckt betydelse, att den ej bör lemnas ur sigte, förr än den kommit till en lycklig lösning, för så vidt en omtanke för kommande släkten anses vara af nöden, och ej den tanken hos landets fleste invånare fått fullt rot-fästa sig, att efterverlden må sörja för sig sjelf, och att vi böra lefva, medan vi lefva, som om hvar dag vore den siste. Huru vårt kära fosterland blifvit försämradt i afseende på klimat och utseende under det sist gångna halfva seklet, derom kan en äldre generation framlägga sanna vittnesbörd, fastän ej genom detta en ringaktning hyses för de förskö-ningar, som kulturen här och der framkallat, hvilka vid sidan af en vårdad natur skulle framstå i en ännu vackrare dager. Att skogsförstörelsen

bidragit till klimatets försämring, derigenom att vindarne lemnats fritt spelrum, dels för att afkyla och dels att förtorka jordytan, derpå tviflar numera ingen, och att kala hedar och stenrösen ingalunda kunna mäta sig i skönhet med de förut på dessa platser prunkande barr- och löfskogar, måste af alla erkännas.

Ser man dessutom på den förlust en egare af de afröjda fälten nödgas vidkännas genom att ej kunna skörda vare sig det ena eller andra derpå, samt att hans egendom måste hafva ett ringare värde i förhållande dertill, att en rationel skogsskötsel derå finge ega rum, för att ej nämna den ekonomiska och estetiska fördelen för landet i allmänhet; så kan man ej annat än förvånas öfver, att den lagstiftande makten ej långt för detta åstadkommit ett berättigadt förmynderskap öfver hvar och en, som på ett högst ovisligt och öfverdådigt sätt sköflat sina skogstegar utan att i ringaste mån befordra en återväxt, synnerligast på sådan mark, som icke är tjenlig till åker, äng eller bete.

Då en lag förefinnes, hvilken berättigar till en persons försättande under förmynderskap, då han på ett oförståndigt sätt förvaltar sin öfriga egendom, vare sig fastighet eller lösören, kan det ingalunda anses olämpligt att staten utöfvar ett slikt förmynderskap öfver personen, då det berör en del af hans fastighet, hvarmed här åsyftas en skogsteg, som blifvit afröjd utan att derefter befordras till återväxt, då den ej är duglig för annat ändamål. Enär denna fråga förut både af statsmakterna och tidningarne blifvit vidlyftigt behandlad, anses ej nödigt att här utförligare orda derom, utan inskränker jag mig till den vördsamma anhållan,

att Riksdagen för sin del behagade antaga Kongl. Maj:ts förslag till förordning angående enskilde skogs-egares skyldighet att efter afverkning sörja för skogs-återväxt, enligt Kongl. Maj:ts nådiga proposition den 20 mars 1874.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stoekholm den 26 januari 1887.

E. Fredholm,
från Skaraborgs län.